

Danas, na svetkovinu Presvetoga Srca Isusova, ujedno i Dan svećeničkog posvećenja, s radošću slavimo ovu Euharistiju na Jubilej svećenika.

Stoga se prije svega obraćam vama, draga braćo svećenici, koji ste došli na grob apostola Petra kako biste prošli kroz Sveta vrata i ponovno uronili svoje krsne i svećeničke haljine u Srce Spasiteljevo. Za neke od vas ovaj je čin još značajniji jer ga činite baš na dan svoga svećeničkog ređenja – jedinstven dan u vašem životu.

Govoreći o Srcu Kristovu u ovom kontekstu, govorimo o cijelom otajstvu utjelovljenja, muke, smrti i uskrsnuća Gospodinova – otajstvu koje je na poseban način povjereno nama da ga činimo prisutnim u svijetu. Zato, u svjetlu današnjih svetih čitanja, razmotrimo zajedno kako možemo doprinijeti ovom djelu spasenja.

U prvom čitanju prorok Ezekiel govori nam o Bogu kao o pastiru koji obilazi svoje stado, broji svoje ovce jednu po jednu: traži izgubljene, povija ranjene, podupire slabe i bolesne (usp. Ez 34,11-16). U vremenu velikih i strašnih sukoba, on nas podsjeća da je Gospodinova ljubav, koja nas poziva da joj se prepustimo i da nas ona oblikuje – univerzalna; i da u njegovim očima – a time i u našima – nema mjesta za podjele i mržnju bilo koje vrste.

U drugom čitanju (usp. Rim 5,5-11), sveti Pavao nas podsjeća da nas je Bog pomirio sa sobom „dok još bijasmo nemoćni“ (r. 6) i „grešnici“ (r. 8), te nas poziva da se prepustimo preobražujućem djelovanju njegova Duha koji prebiva u nama, na svakodnevnom putu obraćenja.

Naša se nada temelji na spoznaji da nas Gospodin ne ostavlja: on nas uvijek prati. No pozvani smo surađivati s njime, prije svega stavljajući Euharistiju u središte svoga života, „izvor i vrhunac svega kršćanskoga života“ (DRUGI VATIKANSKI KONCIL, Dogm. konst. *Lumen gentium*, 11); zatim „plodnim primanjem sakramenata, osobito redovitom sakramentalnom ispovijedi“ (tamođe, *Presbyterorum ordinis*, 18); a naposljetku molitvom, razmatranjem Božje riječi i vršenjem djela milosrđa, sve više oblikujući svoje srce po uzoru na srce „Oca milosrđa“ (isto).

To nas dovodi i do Evanđelja koje smo upravo čuli (usp. Lk 15,3-7), u kojem se govori o Božjoj radosti – i radosti svakog pastira koji ljubi po njegovu Srcu – zbog povratka jedne jedine ovce u stado. To je poziv da živimo pastirsku ljubav istim velikodušnim duhom Oca, njegujući u sebi njegovu želju: da se nitko ne izgubi (usp. Iv 6,39), nego da svi, i po nama, upoznaju Krista i u Njemu imaju život vječni (usp. Iv 6,40). To je poziv da budemo duboko sjedinjeni s Isusom (usp. *Presbyterorum ordinis*, 14), da budemo sjeme sloge među braćom, da na svoja ramena stavimo one koji su se izgubili, da darujemo oprost onima koji su pogriješili, da tražimo one koji su se udaljili ili su ostali isključeni, da negujemo one koji trpe na tijelu i na duši – u velikoj razmjeni ljubavi koja izvire iz probodenog boka Raspetoga, zahvaća sve ljude i ispunja svijet.

Papa Franjo o tome piše: „Iz rane na boku Kristovu i dalje izvire onaj nepresušni izvor, koji ne prestaje teći, koji se uvijek iznova daje onima koji žele ljubiti. Samo njegova ljubav može učiniti mogućom novo čovječanstvo“ (*Enc. poslanica Dilexit nos*, 219).

Svećeničko služenje je služenje posvećenja i pomirenja za jedinstvo Kristova Tijela (usp. *Lumen gentium*, 7). Zato Drugi vatikanski koncil poziva prezbitere da svim silama nastoje „priveći sve jedinstvu u ljubavi“ (*Presbyterorum ordinis*, 9), usklađujući različitosti, kako „nitko ne bi [...] ostao izvan zajedništva“ (isto). I preporučuje im da budu sjedinjeni s biskupom i sa prezbiterima (usp. isto, 7-8). Što više bude jedinstva među nama, to ćemo više znati privoditi i druge u stado Dobroga Pastira, da živimo kao braća u jednoj Očevoj kući.

Sveti Augustin, u propovijedi izgovorenoj na obljetnicu svoga ređenja, govorio je o radosnom plodu zajedništva koji ujedinjuje vjernike, prezbitere i biskupe, a koji ima korijen u osjećaju da smo svi otkupljeni i spašeni istom milošću i istim milosrđem. U tom je kontekstu izrekao svoju čuvenu rečenicu: „Za vas sam biskup, s vama sam kršćanin“ (*Sermo* 340, 1).

Na svečanoj Misi početka moga pontifikata, izrazio sam pred Božjim narodom jednu veliku želju: „Jedna Crkva ujedinjena, znak jedinstva i zajedništva, koja postaje kvasac za pomireni svijet“ (18. svibnja 2025.). Danas je ponovno dijelim s vama svima: pomireni, ujedinjeni i preobraženi ljubavlju koja obilno izvire iz Srca Kristova, krenimo zajedno Njegovim stopama – ponizni i odlučni, postojani u vjeri i otvoreni svima u ljubavi – donosimo svijetu mir Uskrsloga, u slobodi koja izvire iz spoznaje da smo ljubljeni, izabrani i poslani od Oca.

I sada, prije nego završimo, želim se obratiti vama, predragi ređenici, koji ćete uskoro, polaganjem ruku biskupa i obnovljenim izljevom Duha Svetoga, postati svećenici. Reći ću vam nekoliko jednostavnih, ali važnih stvari – za vašu budućnost i za duše koje će vam biti povjerene.

Ljubite Boga i braću, budite velikodušni, gorljivi u slavljenju sakramenata, u molitvi – osobito u klanjanju – i u služenju. Budite blizu svome stadu, darujte svoje vrijeme i snagu svima, ne štedeći sebe i ne praveći razlike, kako nas uče probodeni bok Raspetoga i primjeri svetaca. U tom smislu, ne zaboravite da je Crkva kroz svoju tisućljetnu povijest imala – i još uvijek ima – divne primjere svećeničke svetosti: još od prvih zajednica, Crkva je među svojim svećenicima rađala i poznavala mučenike, neumorne apostole, misionare i uzore kršćanske ljubavi.

Čuvajte to veliko bogatstvo: zanimajte se za njihove životopise, proučavajte njihova djela i nasljedujte njihove kreposti, neka vas zahvati njihov žar, često i ustrajno zazivajte njihov zagovor! Naš svijet prečesto nudi uzore uspjeha i ugleda koji su upitni i isprazni. Nemojte se time zavarati! Radije gledajte na čvrste primjere i plodove apostolata – često skrovita i ponizna – onih koji su svoj život proživjeli u službi Gospodinu i braći, u vjeri i predanosti, i čiju memoriju nastavljamo vašom vjernošću.

Na koncu, povjermemo se svi zajedno majčinskoj zaštiti Blažene Djevice Marije, Majke svećenika i Majke nade: neka Ona prati i podupire naše korake, da svakoga dana možemo sve više oblikovati svoje srce po Srcu Kristovu, koji je Vrhovni i vječni Pastir.